
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: Fru Sigrd Undset. — Betre tider? — Sigrd Undset. Nogen ord til 50-årsdagen. — I Dominikanernes vakre kirke. — Dr. Harald Beyer i „Fritt Ord“ om Sigrd Undset. — Nordpolens biskop. — De katolske ingeniørers forening i Frankrike. — Kunstenes kunst -- — Herhjemme — og derute.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO — TELEFON 23743

RETT + OG + SANNHET

20. mai
1882.

20. mai
1932.

Fru Sigrd Undset.

(Efter tegning av Oyvind Sørensen.)

Betre tider?

Dette lille kvedet vigslar eg til fru Sigrid Undset,
med takk og høgvyrdnad.

Forfattaren.

Helga Nidaros
låg på berg i ljøs,
som utyver Nordhavs-landi fløynde.
Yver fjord og fjell
skein ein altereld,
som langt ut i hav til brøder strøynde.

Og i den tid me
hadde kyrkjefred,
som det sømer seg i kristendomen.
Men det skrive står:
fire hundrad år
alt me feste var til lutherdomen.

Rana kyrkjehus
låg i røys og grus
vidt ikring i bygd og gamle grender.
Vigslerekkja lang
med apostelrang
sliti vart med sulka røvarhender.

Bispestol og stav
sokk i stormfullt hav.
Herre Gud, kor sårt det er å nemna!
Og frå same stund
Noreg rivna sund, —
inn i vinternatti laut me stemna.

Sunderslege, sårt
låg so landet vårt,
gøynt og avgløynt da i vinterdvalen.
Men ei von i løynd
og ein arv i røynd
lyste vent som kyndlar gjennom dalen.

Minnnet lever enn,
gamle kyndlar brenn,
gamle tonar tidt i duldom omar.
Etter flaum og flod
soli varm og god
stig, — med' Olavs-klokka atter ljomar.

Vert då allting nytt,
er snart allting bytt?
Kyrkja skal seg no på nyom reisa.
Og eit samla folk,
vigt til Herrens tolk,
Kristi reine merke høgt skal heisa.

LARS ESKELAND.

Sigrød Undset.

Nogen ord til 50-årsdagen.

Av K. KJELSTRUP.

Dette skal ikke være nogen kunstnerisk vurdering av fru Undsets litterære bedrifter. Dertil er hverken nedskriveren av disse fordringsløse linjer den rette mann eller et katolsk søndagsblad det rette forum. Men når den regjerende dronning i vår litteratur (uttrykket er ikke mitt, men en ansett litteraturkritikers) nu feirer sin 50-årsdag, ombrust av hyldest og varme lykønskninger fra fjern og nær, da kan heller ikke vi, fru Undsets trosfeller, tie. Også vi må få lov til å frembære vår dyptfulte takk og våre opriktige ønsker om Guds rike velsignelse over hennes liv og virke.

Som et gammelnorsk høvdingesete ligger Sigrød Undsets vakre hjem «Bjerkebæk» i lien ovenfor Lillehammer. Alt i dette hjem vidner om hennes særpregede personlighet. Det er en klok husfrue og en kjærlig mor som ferdes der. Om det nu blir på Bjerkebæk, i kretsen av sine kjære, hun kommer til å feire fødselsdagen eller hun foretrekker å feire den et sted, hvor offentligheten ikke så lett kan finne henne — sikkert er det at mange takknemlige tanker sendes henne og mange varme bønner stiger op til nådens Gud for henne.

Forleden sa en eldre protestantisk herre til mig: «Sigrød Undset har ikke bare åpnet en ny verden for oss ved sine middelalderromaner, men hun har også lært oss norske protestanter et par ting som det var på tide vi fikk vite. Den ene er *at det ikke er stemninger og røkelseduft som i våre dager driver protestanter over til Moderkirken, men den dype trang til å bygge sitt liv på fast grunn*. Den annen er, at det er noe sludder, når det ofte påstås at katolisismen ikke passer for norsk folkelyne.»

Denne uttalelse treffer sømmen på hodet. Når de her nevnte protestantiske vrangforestillinger nu endelig er på vei til å dø ut, så er der vel ingen tvil om at fortjenesten i første rekke er fru Undsets. Hennes egen konversjon, fra utmarken inn i Guds hegnede hage, fant jo heller ikke sted etter de almindelige protestantiske opskrifter. Der var hverken vake stemninger eller en svak, uselvstendig sjels kritikkkløse selvopgivelse. Man kan snarere si at det var den kolde, klare logikk og den dype forståelse av hvad menneskesjelen trenger for sin lykke og sin fred som ledet fru Undset inn på den vei, der førte til trosbekjennelsens avleggelse foran

alteret i St. Torfinns kapell på Hamar Allehelgens dag 1924.

Hvad der skapte fru Undsets verdensry var hennes geniale *middelalder-romaner*. Det er med rette blitt sagt om dem, at vi der møter ånden fra «Solarljød», fra det 13. århundres storlinjede religiøse poesi. Fru Undset har følt dens lidenskapelige og triumferende fromhet, dens livsredsel, dens intense kjensle av mørkets makter og deres velde, av straff og av nåde. Som en tung dønning fra uendelige havfjerner skjelver denne stemning under hennes skildringer og gjør disse gigantiske arbeider til den mektigste diktning om middelalderen som nordisk litteratur kjenner — som nogen litteratur har.

Overfor den overveldende rikdom på menneskeskjebner som fru Undsets mesterhånd fremtryller for oss i disse bøker, idet hun lar hele samfundet og hele tiden ånde gjennom sine personer, forstummer efterhånden alle leserens innvendinger, all irritasjon over en tilsynelatende unødige detaljrikdom og lignende. Man overgir sig — som en kjent kritiker engang uttrykte det — «næsten i undrende andakt» til fru Undsets ledelse og kjenner levende den uforgjengelige kraft som stråler ut fra vårt folks historie og fortid. Fru Undset minner oss som ingen annen med åndsmakt og myndighet om vår historiske arv.

Slik går det for sig at vi som er i levende pakt med våre fedres katolske kristendom såvel som med norsk sed og skikk, med norsk natur og tale, får øie for de uforgjengelige skatter den store forfatterinne har erobret for vårt folk. Historisk, kulturhistorisk og arkeologisk bringer hun lys, hvor der var mørke. Alt mens hun fanger oss inn under sin ånds mektige vingefang, begynner vi å se med andre øine på vår historie og med større ærbødighet og kjærlighet på vårt land. Vi forstår hvordan vi — politisk og nasjonalt såvel som religiøst — drev inn i farlige bakevjer. Hvorledes fremmed innflytelse, motløshet og nasjonal resignasjon hemmet vår utvikling. Men samtidig føler vi det som om sevjen fra roten atter stiger op i stammen, når vi tenker på at nu sender våre fedres gamle stolte kirke atter sine manende klokkeklemte ut over vårt land — den kirke som var middelalderens dype kraftkilde til

dåd og til dyd. Norge, hør, din fortid kaller Og overfor denne kallen er vel ingen mer lydør enn vi katolske nordmenn som i religionen ser folkelykkens uundværligste element og som fortsetter vårt lands religiøse utvikling på det oprinnelige grunnlag. Derfor føler ingen bedre enn vi hvad Nordens største forfatterinne har skjenket oss i sine middelalderromaner, og ved en leilighet som denne bringer vi henne vår dype, innerlige takk.

Modig og uredd har fru Undset også tatt dagens aktuelle problemer op til behandling. Selv om enkelte anmeldere av nutidsromanene har vært irritert over et eller annet de ikke kunde fordøie, har dog alle vært enige i å beundre forfatterinnens enestående menneskekunnskap, hennes strålende fantasi og hennes mesterlige fortellerkunst. Det er i kristendommen, nærmere betegnet den *katolske* kristendom, fru Undset ser samfundets redning. Det er den som har gitt henne forklaringen på hvorfor de veier som det moderne «frisinn» og «fremskritt» anbefaler til mere menneskelykke og et bedre samfund, fører til helt andre mål: til ulykke og elendighet. Klart og utvetydig hevder hun at hun aldri har kunnet prestere nogen tro på de forskjellige moderne «evangelier». Hun hadde sett at de er umenneskelige allerede før hun lærte å erkjenne at de er ugudelige.

At denne fru Undsets kamp for de kristne idealer også måtte bringe henne i konflikt med den offisielle protestantiske kristendom var en selvfølge. Hun ser jo daglig for sine øine dens avmakt, når det gjelder å hevde kristelig moral, dens gåen på akkord med tidens mest forfløine ideer og dens tilbøielighet til å bruke uærlige våben, forvanskninger av historiske fakta o. l. i kampen mot den gamle kirke. Man kan muligens med en viss rett si at hennes propaganda for katolisismen inntok en temmelig bred plass i romanen «Gymnadenia». Om «Den brennende busk» kan dette imidlertid ingenlunde sies. I denne tankevekkende og gripende nutidsroman lages der ikke propaganda; den bærer sig selv frem gjennom det som fortelles og *må* fortelles, om bilder av vår tid skal bli et helt bilde. Men alltid er fru Undsets penn en stålpenn, den har stålets styrke og renhet, og den gnistrer i stålblå lyn.

Ukebladet «Oslo Illustrerte» spurte for noen år siden fru Undset: «*Hvad er grunnen til at så megen ungdom går over til katolisismen, og hvori består den katolske Kirkes store styrke?*» Fru Undsets treffende og originale svar lød: «Den katolske Kirke er en levende skikkelse. Derfor kjenner den til fremgang og tilbakegang, til frafall og begeistret tilslutning, til hellighet og av-

skyelighet mellom sine tilhengere — men *den* er sig selv og blir sig selv. Sektene derimot lever i sine store og små stifters verk, kort eller lenge, som menneskers verk lever efter dem, skifter eftersom nye sinn påvirkes av og påvirker stoffet.»

Utvilsomt er det at fru Undset både gjennom sine bøker og ved sine tallrike opsett i tidsskrifter og dagblader har rakt en hjelpende hånd til mangen en rådløs sjel som tumlet med de store livsproblemer uten å øine nogen lysning. Få har som hun evnen til å sette tingene på deres rette plass. Med sin aldri sviktende logikk og sitt enestående kjennskap til historie og historiske kildeskrifter blev hun en fryktet debattant, hver gang usakkyndigheten anmasset sig en doserende tone eller frasemakeren optrådte i profetens rolle. Men alltid forstod hun med fin takt å undgå alt som kunde såre ærlige og opriktige anderledestroende — hvad enten det var den naive Luther-dyrker, som fikk sitt pass påskrevet, eller det var den opblåste pseudo-historiker som blev lyst hjem under full musikk. Såvel våre katolske tidsskrifter «St. Olav» og «Credo» som dagspressen har offentliggjort mangen ypperlig avhandling om aktuelle problemer i religiøs belysning fra fru Undsets flittige hånd.

Mangt et funklende gullkorn og mangen blinkende perle — rammende bemerkninger og treffende definisjoner — finnes i disse opsett. Som et eksempel i forbifarten skal her minnes om hvordan fru Undset forklarer hvad den katolske Kirke forstår ved helgener: «Helgenene er de menn og kvinner som ikke har falt for fristelsen til å spørre: Hvor lite kan jeg avspise Gud med uten å ødelegge håpet for mig selv om engang å bli salig?» En slik karakteristikk glemmer man ikke lett!

Når jeg tilslutt nevner at fru Undset har beriket vår katolske litteratur ved en rekke mesterlige oversettelser av noget av det ypperste engelske katolske skribenter som Chesterton og R. H. Benson har frembragt, da er dermed godtgjort i hvor høi grad hun forstår å gi vårt hjemlige åndsliv de impulser det trenger. Bøker som «Kristus i Kirken» og «Det evige menneske» vil vel først litt efter litt nå frem til de mange tvilende og søkende sjeler de har bud til. Gud signe dette litteraturapostolat og henne som har gjort disse åndelige gullgruber lettere tilgjengelige for vårt folk!

Med et navn som fru Undsets blandt Norges åndelige førere kan vi med større tillit se fremtiden i møte. Derfor hylder og takker vi henne på hennes femti-årsdag og ønsker henne ennu mange og rike år.

J

Dominikanernes

vakre kirke blev det torsdag den 12. mai kl. 12 middag, på foranledning av den franske legasjon i Oslo holdt en minnegudstjeneste over President Doumer.

Requiemmissen, som overværedes av Kongen, Kronprinsen og de fleste representanter for de utenlandske legasjoner i Oslo, blev holdt av Pater Dr. Béchaux, som efter Messen også holdt minnetalen over den avdøde President.

Pastor Irgens forrettet ved absolutionsjonen.

Sørgehøitideligheten i Dominikanernes kirke: Kongen og Kronprinsen mottas av minister Jaunez og Père Béchaux.

Dr. Harald Beyer i „Fritt Ord“ om Sigrød Undset.

I det sisst utkomne nummer av «Fritt Ord» gir Dr. H. Beyer en meget interessant, sammenlignende karakteristikk mellem *Sigrød Undset* og *Selma Lagerlöf*, hvorav vi tillater oss å hitsette følgende utdrag:

Av de store førsterangs diktere, som Norden for tiden har, er det bare to — og det to kvinner — som helt står på kristelig grunn. Den ene er som bekjent katolikk, den annen protestant. Men dermed er i virkeligheten svært lite sagt. Begge er de så utpregede individualiteter, at de helt bryter med de gjengse forestillinger om katolsk og protestantisk ånd.

Vi er jo vant til å betegne katolisismen som stemningsreligion. Men Selma Lagerlöf er den største stemningsdikter av de to. Hun er også den største helgendyrker. Ikke bare har hun skrevet tallrike legender. Men selve grunn-nerven i hennes diktning er helte — eller helgendyrkning. Vi er også vant til å kalle prote-

stantismen den individualistiske religionsform. Men Sigrød Undset er typisk individualist, Selma Lagerlöf derimot socialt innstillet. Og slik kunde en fortsette med å peke på «katolske» drag hos protestanten og «protestantiske» hos katolikken. Jeg vil nøie mig med å fuske inn på teologiens område et øieblikk ved å opstille det paradoks, at den svenske protestant gjennom hele sin diktning priser læren om de gode gjerninger, mens den norske katolikk — i sine senere verker — forkynner troen som det høieste.

Der er også andre forhold — jeg ser bort fra at de begge har Nobelprisen — som gjør det naturlig å stille disse to op mot hverandre. Begge er de sterkt knyttet til naturen og til historien, begge moralister og tendensdiktere. Men langt sterkere enn disse ytre likhetspunkter er også her forskjellen. Selma Lagerlöf er romantiker tvers igjennem, Sigrød Undset realist. Og når det blev sagt, at de begge har dype røtter i naturen og

historien, så betyr det også at de er fullgyldige representanter for svensk og norsk lynne.

*

Som katolikk er Sigrid Undset metafysisk innstillet. Hun hylder et ufattelig mysterium; hennes syn er ikke dennesidig. Men hun er i sin stilling til de fleste spørsmål langt mere skeptisk og kritisk enn den svenke optimist. Hun kritiserer kvinnesaken, utviklingsoptimismen, troen på fredssakens snarlige seir. Hun gjør det ut ifra sitt religiøse syn på menneskenaturen som fordervet (? Red.). Men hun gjør det også ut ifra sterk virkelighetssans og klok realistisk vurdering. Hun har bevart av 80-årenes ånd trangen til nøkternhet og kritikk. Hun beskylder denne tid for ikke å være nøktern nok. Hun vil «gå ublunkende til møtes med livets ville og blodtørstige sannheter».

Derfor er det henne også om å gjøre å vise at hennes overgang til katolisismen ikke har noget med romantikk å bestille og heller ikke med lettvent tale om videnskapens bankerott.

Nordpolens biskop.

«La Croix» — Frankrikes ledende katolske blad — beretter om en interessant kirkelig utnevning: den franske prest Pater Arsène Turquetil, medlem av «den ubesmittede Jomfrues oblater», er blitt utnevnt til titularbiskop av Ptolemais og apostolisk vikar ved Hudsonbukten. Det er verdens største kirkedistrikt. Det strekker sig fra den 59. breddegrad til Nordpolen — altså over et felt på to og en halv million kv.km. Den nysutnevnte biskop har i ca. 30 år levet i de arktiske egner av Kanada. Blandt annet har han skrevet et meget interessant verk om eskimoernes sprog og seder, og dessuten inngående studert Nordamerikas røde stammer. Tross sin kolossale utstrekning har vikariatet kun 8000 innbyggere og på sine visitasjonsreiser kjører biskopen alltid i hundeslede.

Nordpolens biskop er et levende vidnesbyrd om at den katolske Kirke er universell og verdensomfattende. Dens tjenere trenger frem til steder — mangan gang med opbygdelse av et heroisk mot for å kunne oppfylle sin guddommelige misjon — som ellers kun leilighetsvis besøkes av forskere. Der lever de sitt daglige liv i kamp mot vanskeligheter, som vilde få alle til å gi op, hvis de ikke blev holdt oppe av en kraft som er sterkere enn alle materielle makter.

De katolske ingeniørers forening i Frankrike.

Tross den omskiftende politikk har man i de siste 20 år konstatert en tilbakevenden til religionen innen den intellektuelle klasse i Frankrike. Utviklingen av «De katolske ingeniørers forening» er meget betegnende for denne bevegelse.

Denne forening (Union sociale d'ingénieurs catholiques) blev stiftet i 1904. Før krigen foregikk utviklingen langsomt. Etter krigen utbredte den sig derimot hurtig og regelmessig.

1919:	1000	medlemmer
1923:	3000	—»—
1927:	5000	—»—
1929:	6000	—»—
1931:	7300	—»—

Til disse 7300 må man tilføie 700 elever fra de forskjellige ingeniørskoler.

Denne forening er først og fremst faglig. Men medlemmenes hensikt er også å hjelpe hverandre til å føre et alvorlig og ekte kristent liv.

Dette kristne livs nivå kan vurderes efter følgende tegn:

Påskedommunioner. Medlemmene har den vane å innbyde hverandre til felles Påskemesser, hvorunder de sammen mottar den hellige kommunion. Innbydelsene undertegnes med en rekke ingeniørers navn. Underskriftene på disse innbydelsener nådde i år for hele Frankrike et antall av 14,600. Man kan således anta at de som gikk til alters var mellem 19.000 og 20.000.

De to største ingeniørskoler i Paris er Ecole Polytechnique og Ecole Centrale. Hver av disse skoler kunde regne med langt over tusen kommuniserende.

Ifjor deltok på en gang 200 elever fra «Polytechnique» i den natlige tilbedelse foran Alterets Sakrament i Sacré-Coeur-kirken på Montmartre. En annen gang var der 200 elever fra «Centrale».

«Polytechnique» regner 77 frivillige katekister, «Centrale» 41, andre skoler 35, d. v. s. at disse studenter, foruten sitt meget anstrengende arbeide, finner tid til å gi religionsundervisning til fattige barn i de dårligst stillede strøk.

I «Polytechnique» var der i 1923 550 elever: Blandt disse mottok 400 sin påskedommunion — 235 gikk til alters i det minste 6 ganger om året — mere enn 35 av disse, hver uke. Mere enn 120 foretok hver dag i sin lesesal opbyggende studier.

Hvad er det blitt av den uoverskridelige grøft mellem videnskapen og religionen?

Kunstenes kunst - -

Alt mulig kaller man i våre dager «kunst» — men kunst er noe medfødt og noe som krever anlegg fra naturens hånd.

Men der gis dog en kunst som alle skal lære å utøve selv om man absolutt ikke har fått talentet for den i vuggegave — og det er kunsten for alle kunster: *å kunne temme sin tunge!*

Hvad man forstår ved det kan man se av følgende leveregler:

- 1) Hør heller på andre enn tal selv; ti tale er sølv men tie er gull.
- 2) Tal heller lite og godt enn meget og slett.
- 3) Tal aldri mens du er ophisset.
- 4) Tal når andre er ferdig med å tale sitt — tal sjelden mot noen — tal alltid godt om noen.
- 5) Tal aldri av hovmot — tal alltid med beskjedenhet.
- 6) Slipp ingen løgn og intet stygt ord over dine leber.
- 7) Spør aldri av nyssgjerrighet.
- 8) Beklag dig ikke over været. «Været er Guds,» sier gamle, fromme mennesker, som har rik erfaring, og vet at de år, hvor man mest klager over det slette vær, ofte kan bringe den rikeste høst.
- 9) Berøm dig ikke av dig selv — tal overhodet ikke om dig selv.
- 10) Søk ikke å påtrengre andre dine meninger — husk hvad Goethe sier: «Sky den mann: han vil bevise noe for dig.»
- 11) Ha alltid Gud i tanker og hjerte så vil din tunge av sig selv bli dig underdanig.
- 12) Fortel ikke andre hvad du *tror, mener og tenker* om din neste — kun hvad du *vet*, og kun hvis denne din viden kan *gavne* vedkommende.

Herhjemme —:

Fra Vikariatet:

Velærverdige herr pastor *Johannes Borsboom*, sogneprest ved St. Sunnivas kirke på Harstad, er fra 15. juni å regne utnevnt til sogneprest ved St. Petri kirke i *Halden*.

St. Olavs Forbund

avholdt sitt årlige landsmøte annen Pinsedag i Forningslokalet. 22 stemmeberettigede var fremmøtt. På grunn av plassmangel og 17. mais forsinkelse av bladets trykning utestår referatet m. m. til følgende nummer.

St. Olav sender med dette nummer sine hjerteligste lykkønskninger til sin trofaste medarbeider, fru Sigrud Undset som idag feirer sin 50-årsdag. Vi bringer forfatterinnen vår opriktige takk for den uvurderlige støtte hun stadig har vist oss, og ønsker henne et „ad multos et faustissimos annos“.

St. Olavs Redaksjon.

Ferming i St. Olavs kirke.

Første Pinsedag var lenge før gudstjenestens begynnelse St. Olavs kirke — som sedvanlig vakkert og smakfullt pyntet av de dyktige søstre — fyllt til trengsel, og da orglet intonerer var ingen ledig plass å opdrive. Messen celebrerter av Administrator, bistått av de to sogneprester i Oslo: Mgr. Kjelstrup og Pastor Breukel. Dagens preken blev holdt av Mgr. Kjelstrup. I varme og manende ord formet han en takk for alle de nådegaver Gud gjennom sin hellige Kirke lar tilflytte de troende, som er født og opvokset i den og forblitt den tro, eller som er så lykkelige å ha funnet veien til den. Klart fremstillet han det som betegnes som Helligåndens «komme» som den stadige vekst i menneskets ånds- og sjeleliv — den innerlige fordypelse og fornyelse av Guds rikes virkemidler i oss. Derfor blir barn fermet for at de tidlig kan begynne denne vekst, denne utvikling i det kristne livs ånd. Talen påhørtes i lydløs stillhet av den store forsamling, og det var øiensynlig at alle uten undtagelse følte sig grepen av den overbevisning og den jublende takknemlighet som klang gjennom sogneprestens ord.

Efter messen trådte Administrator frem ved korets inngang og talte til fermingene. Med sin sedvanlige kraft, i korte avklarte setninger hamret pastor Irgens stundens betydning inn i sjelene — mottagelsen av det evige kjennetegn på å være født av ånden, som nu skulde fullende sitt i dåpen påbegynte virke til menneskets gagn allerede her i det timelige.

Pastor Laudy — som i høi grad fortjener menighetens takk for sitt intense arbeid med ministrantene, hvis sikre optreden alltid bidrar meget til å gi gudstjenestene i St. Olav et verdig preg — gav nu fermingene tegn til å komme frem. I et antall av 46, hvorav 25 voksne, og ledsaget av de to faddere — hr. Nylund og fru Littauen — fylte de koret og knelte ned, mens Administrator med utbredte armer nedbad Åndens velsegnelse over dem. Assistert av sogneprest Breukel forrettet Hans Høiærverdighet nu selve Fermingens ceremoni — personlig og dog overpersonlig klang de skjønne ord til hver enkelt. Høitideligheten sluttet med en salme og med de to siste linjer av denne: «O Helligånd, sign våre sjeler — mot syndens farer dem beskytt!» tonende i sig som bønn for dagen og veien forlot menigheten kirken efter en uforglemmelig feststund.

E.

17de mai i Oslo.

St. Olavsforbundets lokalforeninger i Oslo hadde på nasjonaldagen arrangert fellesfest i foreningslokalet i Akersveien.

Festen blev åpnet av formannen i St. Halvard lokalforening, hr. Dag Jensen, som ønsket velkommen. Derpå blev Norvegia Cattolica sunget unisont og så fikk man talen for dagen av hr. Lund. Etter denne blev «Ja vi elsker» sunget med vanlig kraft og styrke. Hr. Nylund utbragte så et «leve dagen» med trefoldig hurra.

Ved det derpåfølgende bord støttet man norsk produksjon etter beste evne, idet man lot pølsene og ølet vederfares all rettferdighet. Det var taler av høiærverdige administrator Irgens, av velærverdige pater Béchaux og av en rekke andre.

Efter bordet fikk man humoristisk underholdning av frk. Carelius og hr. Lund. Derpå blev det servert kaffe og så var det lek og dans til den vellykkede fest sluttet et lite stykke ut i 18de mai.

Feriekolonien vår!

Mot i brystet, vett i pannen, stål i ben og arme, ryggen rak og blikket fritt, se det er bra — synger ungene 17. mai — *våre med*. Men for å opnå alt dette for våre barn i Oslos bakgårder og smugg og trange gårdsrum, må så mange som mulig på landet. Frisk luft, dag og natt, sol fra en tindrende sommerhimmel, mat i lange baner, melk og atter melk, det er løsenet for bleksottige byunger — og vi har dem.

St. Vincenforeningen har i 7 — syv år — på rad lagt ut med 30 a 40 barn i båten — *vår feriekoloni* — og går i år igang igjen. *Vi mister ikke motet* — men vi ber om hjertelag for disse barn på livets skyggeside. Støtt vår feriekoloni — store og små pengegaver kan sendes presidenten eller sogneprestene i Oslo.

I v a r R u y t e r.

Drammen.

Pinsedag må ha vært en anstrengende dag for Administrator, som efter å ha hatt Fermingen i St. Olavs kirke i Oslo om formiddagen, ankom hertil for å holde aftenandakt og efter den meddele Fermingens sakrament. Vår lille vakre kirke var godt besøkt, da Administrator besteg prekestolen og greit utla for oss Sakramentets betydning i Kirkens mening. Etterpå talte han om Fermingens betydning til stor oppbyggelse. 4 barn blev fermet — faddere var hr. Meyer fra Hønefoss og frk. Christoffersen. Så lyste Pastor Irgens den sakramentale velsignelse og tilsist holdt han mai-andakt. Etterpå fikk vi hilse på Administrator ved en sammenkomst i Menighetshuset. Vi bad ham snart komme igjen og tale mer til oss. Neste morgen leste Administrator messe for søstrene på St. Josefs Hospital og reiste tilbake til Oslo.

A. G.

— og derute:

Vatikanbyen.

På Pinsedag blev de kirkelige, liturgiske ceremonier som vanlig utsendt gjennom den vatikanske radiostasjon. Søndagens epistel (Ap. Gj. II, 1—11) blev lest på ikke mindre enn 24 forskjellige sprog (også norsk) av representanter for de forskjellige nasjoner fra det Gregorianske Universitet.

Sevilla.

San Julian, en av de gamle gotiske kirker i Sevilla, Spanien, nedbrente til grunnen for noen tid siden. Umåtelige verdier gikk tapt derved. På grunn av ildens heftighet var det umulig å komme inn i kirken for å redde noe som helst, og først efter mange timers forløp, da kun murene stod igjen, lykkedes det noen behjertede brandfolk å trenge inn i det ødelagte kirkerum. Alt var herjet — men alteret med sølvtabernaklet og dets dyrebare innhold viste sig å være fullstendig uskadt.

Belgien.

I Belgien er der dannet et katolikkforbund for å beskytte konfesjonsskolen mot sosialistenes og de liberales angrep. Disse har nemlig fremlagt et forslag som krever ophevelse av religionsundervisningen i folkeskolene, forbud mot å oprette privatskoler hvor der finnes offentlige skoler, forbud mot å ansette i offentlige skoler noen lærer som har fått sin utdanning ved et katolsk seminar samt avskaffelse av alle understøttelser til katolske institusjoner. Minister Pouillet har lovet å ville overta presidiet for forbundet, som blandt en av sine ivrigste støtter teller statsminister Seegers.

Chile.

En forferdelig ildebrand har herjet biskoppaleet i Valdivia. Biskopen selv og flere andre personer er omkommet i flammene.

Dublin.

Pave Pius XI har utnevnt kardinal Lorenzi Lauri til sin legat for den internasjonale eukaristiske kongress i Dublin. Kardinalen vil bli ledsaget av 5 kuriemedlemmer. — Den irske organisasjonskomite har utgitt en «Handbook of the Eucharistic Congress» som inneholder kongressens program og en del viktige opplysninger om prestenes drakter, musikken, skole- og misjonsutstillingene, radioprogrammet, praktiske informasjoner for publikum og hoteller, råd for reisen, kosten, parkering m. m. — Til idag har 11 kardinaler, 130 biskoper, og 16 abbeder tilsagt sin deltagelse, deriblandt biskoper fra Asia, Egypten, Amerika og Afrika.